

**R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam
Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem
Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum
Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...**

**Ortega, Cristóbal de
Lugduni, M.DC.LXXX.**

4. Eneruatur aduersa argumenta.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94285](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94285)

conuenientis: ergo natura sua eius appetituum. Minor probatur: quia cognitio boni, & conuenientis cognoscendi natura sua ad eius appetitionem mouet: & si casu, quin exercere moueat, & effectum fortitur quandoque reperitur: tamen ea virtute natura non potest magis, elinque quam essentia, & natura sua carere: ergo intellectum boni & conuenientis sibi cognoscens, naturaque proinde sua ad eiusmodi cognitionem potens, & ordinata, natura etiam sua ad motionem intentionalem sui in appetitum boni sibi conuenientis potens, & ordinatum est præcisè, quia boni, & conuenientis intellectum est. Barfus: ergo, & est illius boni appetituum. Patet hæc consequentia: quia nulla virtus, & potestas naturalis ad actum impossibilem, & chimericum esse potest: atqui potestas intellectui boni, & conuenientis sibi ad se mouendum intentionem per proprium actum, seu cognitionem boni, & conuenientis sibi ad huius appetitionem esset ad actum motionis, & appetitionis boni, chimericum, & impossibilem, nisi eiusmodi intellectum sit etiam appetituum habereque voluntatem, sine qua eiusmodi appetitio esse non potest: ergo omne intellectum boni, & conuenientis sibi præcisè, quia talis debet etiam esse appetituum, ut in minori dicebamus. Neque verò de hac aduersari decernat, sed de maiori.

4. Probatur autem: intellectum, præcisè, quia talis, est omnis veri, seu obiectiue intelligibilis intellectum, sine intellectus potentia intelligendi quicquid verum, atque ex parte obiecti intelligibile est: atqui bonum, & conueniens cognoscendi aliquid verum, atque ex parte obiecti intelligibile est: ergo omne intellectum, seu intellectum præcisè, quia talis, est boni & conuenientis cognoscendi cognoscendum, & potestas illius cognoscendi. Major huius dictus gratiō assumpta ab aduersariis non nullis putatur, ab aliis petitiō principij, sed cum longè aliud concludatur, quam in ea maiore continetur, & assumitur, qui ita loquuntur, quid petitiō principij sit ignoratur: sed neque gratiō assumitur, est siquidem omnium Philosophorum, & Theologorum principium intellectum præcisè quia intellectum, omnis intelligibilis intellectum esse, & per se quidem, & terminis notum: inde enim intelligibile denominatur, quod ex parte sui ab intellectu, quia talis, per intellectum percipi possit, aptum est: unde & aliud proloquium Aristotelicum dignitatis loco à Philosophis, & Theologis circumfertur, nempe, intellectum esse conuenienter omni: quia omnium nimirum percipiens eo ipso, quod intellectus sit, esse debet, quia omnia obiectum intelligibilitatem habent, ac proinde omnia obiectum sphaeram intellectus, quia talis, sunt.

5. Non igitur adeo gratiō ea maior à nobis assumitur, atque ab aduersariis admittitur, quæ omnium Philosophorum, & Theologorum consensu, & ex terminis ipsi vera, & nota est. Sed tamen vltimus etiam contra Recentiores hocce probatur, etenim contendunt multis exemplis, & paritatibus, plane disparibus, posse dari intellectum determinatum ad veritates speculativas, & pure speculandas: quare, & ad aliqua vera solum, seu obiectiue intelligibilia, quia ad omnia, & omnimodo, sed speculativa solum percipienda. Rogo autem illos, sub qua ratione ad veritates illas speculativas solas, & pure speculativas possit intellectus ille pertinere? Dicent sane (quod solum non inepè possunt) sub veritatis, & intelligibilitatis obiectiue, siue aptitudinis, ut ab intellectu percipi possint: atqui eadem omnino ratio, sub qua est in omnibus veritatibus practicis. Ergo, & hæc intra sphaeram obiectum intellectus illius continentur: quare, & intellectus ille omnium veritatum, & intelligibilium obiectorum intellectus est, nec ad aliqua solum determinatus, ut contendis: contra, nec ad quia, si nulla ratio, nisi attenda sphaeram obiectum intellectus illius taxatur, pure arbitratia illis sphaera ab vnoquoque taxatur: atque fingi intellectus alligatus ad vnum solum genus, vel speciem infimam rerum, immo ad indiuiduum vnum tantummodo cognoscendum determinatus: quod est exoritur, & ridiculum.

6. Sed etiam detur possibilis intellectus determinatus ad solas veritates speculativas, & speculatiue solum percipiendas: illa ipsa veritatis illius speculatiue perceptio, & deprehensio bona, & conueniens, & iucundissima cognoscendi, & speculandi est: eiusque interuentu depre-

hensa veritas ipsa magnopere delectat cognoscens, & antequam sit deprehendatur sic speculatiue agit, ut eius deprehendenda causa suarum reliquarum rerum, siquæ ipsorum curam non habeant, ut de pluribus Philosophis, legimus, atque authenticis historiis perhibetur. Et quidem totam Dei æternam felicitatem, iucunditatemque summam è sui perfecta cognitione (quæ de seipso pure speculatiue solummodo esse potest) natam, congenitamque Sapientiores quique Philosophi docuerunt. Ergo in ipsa veritatis speculatione vera est intentionalis motio ad eius deprehendenda à cognoscens desiderium, ac deprehensa gaudium: ergo & in speculatiue intellectu debet esse volitium, seu voluntas. Patet consequentia ex dictis: quia deficiente sic intellectu voluntate desiderij, & gaudij actus chimerici sunt, & impossibiles: ad quos proinde vera realis naturalis motio, & inclinatio esse non potest.

7. Ad hæc natura illa intellectu, nec tamen volitua posset bona sibi, conseruationique suæ valde conuenientia, & necessaria, malaque, & sui destructiua cognoscere, nec tamen illa prosequi, & amplecti, neque hæc posset fugere, & auertere, quæ solis voluntatis (qua illa substantia caret) actibus fieri possunt. Ergo natura, & essentia sua necessarii ad sui conseruationem caret: atqui repugnat creatura carens necessariis ad sui conseruationem de se & natura sua: ergo repugnat substantia intellectu solum, nec tamen volitua: substantiam proximè antecedens patet: siquidem cederet creatura illa in iniquam, & indecentiam creatoris, penes quem est nihil natura sua necessariis ad sui conseruationem destitutum condere: & subinde & aliquid ita ab ipso conditi posse repugnare: cumque inde appareat substantiam illam intellectu solum manere, & imperfectiorem volitua etiam esse, aliunde probatur esse longe perfectiorem: siquidem intellectus tantum requirit probabilibus solum assensibus, seu probabiliter iudicare: ut probabilibus enim intellectus assentitur determinatione eget, & imperio voluntatis intellectu tantum substantia impossibilis: ergo esset determinata ad assensum solum euidens, ad quos voluntatis, quam non habet, determinatione non eget: intellectum autem determinatum de se ad assensum euidens, solummodo, volituum intellectu assensum probabilis ac subinde falsi de se capaci longè perfectius est: quare illo perfectius & imperfectius aperta contradictione erit.

CERTAMEN IV.

Eneruantur aduersa argumenta.

1. **E**X his aduersæ sententiæ fundamenta seipsis subruunt. Constat siquidem primo intellectum determinatum ad aliqua tantum obiecta, & aliquo modo solummodo percipienda apertissime implicare: quod à paritate sensuum, quorum quivis, obiecti vnus sensibilis sensus esset, non reliquorum, verosimiliter adhuc minime suadet: quippe quæ à potentiis particularibus ad vniuersalem (cuiusmodi intellectus est, ut vidimus) curere non potest. Et ea adhuc limitatione in intellectu admissa vis demonstrationis tertia minime debilitatur, ut constat ex num. 6. Constat etiam ad aliud fundamentum, quod intellectum prius volituum sit, sicut, & prior vilitatione intellectu, quæ intellectu adiuuatis operatio est, sicut, & volitua volitio, sine qua esse intellectu potest. Constat enim de prioritate maioris vniuersalitatis, & gradus generici respectu intellectui tantum, & intellectui etiam volitui assumi falsum, & factis demonstrationibus repugnans: sin autem de prioritate causalitatis: quia intellectus prior vilitatione est, & proportionatiter intellectu volituo prius, inde potius inferitur sine volituo intellectu esse non posse: erit enim volituum prædicatum metaphysicè consequens ad intellectum, quod nequit esse, nisi necessario ad illud consequatur, dicaturque ad conuertentiam cum illo: atque, ut ex dictis patet, ea solum ratione potest prioritate, quasi natura intellectu volituo metaphysicè præcedere, quatenus.

tentis potentia se mouendi intentionaliter per suum actum, scilicet obiecti cognitionem, ad obiecti prosecutionem vel fugam (si disconueniens cognoscatur sit) est: quod implicat, nisi idem ipsum intellectum sit.

2. Arguitur rursus dari posse intellectum, immo intellectiones plures, quae volitionem non cauent, & absque illa sint: ergo, & intellectum sine volitio. Hoc argumento primum tentata fuit praesentis illationis bonitas: adeo tamen leuiter, ut Ruiz de Montoya noster citata sect. 1. in appendice per neglectum fere meritò n. 30. respondeat: quia, & si ratione earum volituum ex intellectu non inferretur, ratione tamen aliarum quae volitionem excitarent, excitareque possent, in cognoscendo, & quantum virtus actiua intellectuum est, volituum in eo intellectu necessario inferrent. Et quidem omnem intellectum, etiam pure speculatiuum ex istis, quae naturaliter possunt habere, motiuiam de se intentionaliter ad volitionem cognoscenti esse satis ostendimus num. 6. vnam autem supernaturalem obiectum (ut ipse testatur citata d. 5. num. 18.) Primum Antonius Perez Valiente, Herizze nostris, & aliis, qui ex impossibilitate cognitionis essentia, & natura sua impotens mouendi ad volitionem estimabant questionis praesentis veram resolutionem pendere, & quorum omnium solutiones late ibi refero, & refellit: quarum relatione & confutatione inuoluitur superledeat. Nihilominus proferenda in medium ea cognitio, & obiectio est: cum, ut appareat quam sit ad rem praesentem debilis, & inutilis; cum etiam ut similis arguendi forma, quae cuius materia aptari facile potest: quare & iam vniuersam fere Philosophiam, & Theologiam peradiuturabat, & vexat, ipsius fallacia semel detecta ab illis post hac exulit semper.

3. Decernat Deus, ut potest, ad nullum actum voluntatis create concurrere: idque decretum mihi fidei, & credenti reuelat. Hic sane meus fidei actus, nequit esse principium intentionaliter motiuium ad aliquem actum meae voluntatis, quin sit principium falsificandi seipsum: quod repugnat actui fidei essentia sua verae, & infallibilis. Ergo hic actus fidei essentia sua impos est mouendi intentionaliter ad aliquem voluntatis actum: verum hoc argumentum, ut summum probaret ex ipso, & facultate intellectiua, qua illum solum actum concernit non inferri intelligentis voluntatem; non autem non inferri defectibiliter ex intellectu, seu intellectu illo secundum totam illam amplitudinem suam, & actiuitatem accepto, qua ad reliquos naturales actus intellectus motiui intentionaliter de se se, & ad actus voluntatis in cognoscendo extenditur; id quod apertius constat: quia is actus fidei de Deo non concurrendo ad actum voluntatis creatae, si id decerneret, & reuelaret, à nobis, quorum gradus intellectus specificus per aduersarios etiam, volituum inferri, atque ad conuertentiam dicitur cum illo, haberi etiam volituum demonstratur. Dixi autem, & hic, & saepius certam praesentis, cognitiones, & intellectiones omnes naturales de se motiuias intentionaliter esse ad actum voluntatis in cognoscendo: quod non tollitur, & si ex decreto Dei, non concurrendo cum voluntate per accidens, & extrinsecus fiant eius actus impossibiles, ex defectu causae partialis vniuersalis, cuius virtus eo decreto impedita est ad operandum cum voluntate: quemadmodum, & neque igni Babylónico esse calefactum, atque ignituum de se non abstulit decretum non concurrendi, siue negatio decreti concurrendi cum ipso ad tres pueros comburendos.

4. Verum, ut huius formae arguendi ex fidei similibus actibus, qui excogitari facile in quavis materia, & contra quamvis in illa elegeris conclusionem, inueniatur ipse Antonius Perez ibidem n. 66. fallaciam detexit: vel enim in eo inuoluitur contradictorium eius, quod impugnatur; quare & probandum assumitur, quod ineptum arguendi genus est; vel alia in ipso fidei actu inuoluitur contradictiones, & repugnantiae, & in nostro casu contineri vult Antonius Perez; etenim aut decretum illud reuelatum de non concurrendo cum voluntate creatae, cui ex fide credendum est ipso actu fidei, falsificatur; siquidem ut fide credatur actus, prae affectionis voluntatis nostrae opus est, siue quo assensus ex non euidentibus principis, & motiui esse nequit; verum, licet communis fidei assensus imperio voluntatis egeat; aut cum cui-

dentia reuelationis, & attestationis diuinae absque imperio, & pia affectione voluntatis non posse solum credi, sed necessario esse credendum certum mihi est. Quare, & fidei actum illum & decreti illius reuelationem absolute non implicare; etsi communiter habende fidei implicaret, & actum voluntatis, atque voluntatem, quae destrui eo fidei actu contenditur, probaret: ut implicaret reuelatio decreti. Deinde non concurrendo ad aliquam cognitionem, cuius intimatio, & assensus fidei non nisi per cognitionem decreto habito repugnantem esse posset. Simile quid est in decreto non praemiandi ullum honestum actum creatum, cuiusque reuelatione, & actu fidei ob illam elicitio: qui essentia sua improbabilis esset, quare nec absolute meritorius: cum tamen essentia item sua esset honestus, laudabilis, & subinde de se se meritorius esse deberet; in cuius decreti possibilitate, & prudentia, si de omni actu honesto, etiam actu illo fidei, sit, & possibilitate etiam reuelationis decreti illius, non quaestionem solum, sed prolixos tractatus, innumeris solutionibus, replicis, & instantiis inutilibus confici à Recentioribus auctores finiri, cum tamen difficultas nihili nostrae Theologiae referat, neque ab illis illi sit, quae à Summulis, exercitij gratia agitur de propositionibus se ipsas falsificantibus, cuiusmodi haec est: *Omnis proprius est falsus*, si ipsa in illa vniuersalitate includatur: se igitur ipsis, vel in terminis vel aliisque concernunt similes reuelationes & fidei actus ob illas elicitio destruant & falsificant, sique proinde impossibiles.

5. Denique opponunt: sensitiuum non inferri in irrationalibus animalibus appetituum: ergo neque intellectum in rationalibus volituum: consequentia patet. Tum, quia S. Thomas a quo inferri censet ex sensitiui appetituum, atque ex intellectu volituum. Tum quia eodem prorsus modo se habet sensitiuum, & sensitiuum ad appetituum, cuiusque appetitionem elicitum, ut intellectum, cuiusque intellectio ad voluntatem, seu volituum, cuiusque volitionem. Antecedens probatur: quia in membris omnibus animalis, & irrationalis, praesentim imperfectis, cuius anima probabilis diuisibilis est, addi sensus, & tamen non adeli in eis, animaeque eas partes informantis appetitus: quid ergo repugnantia erit, si in tota aliqua animalis imperfectissimi possibilis anima imperfectissima sensitiua, appetitus siue facultas appetitus desit. Respondet num. 67. Antonius Perez, & Petrus Hurtado de anima, certum sibi esse in organis cuiusvis sensus externi appetitum etiam residere, quo animi de bono, aut malo praesentis solum, vel gaudeat, vel tristatur id quod inquit communis omnium hominum videtur sententia. Dicimus enim, atque experiri palatum, & gustum delectari dulcibus, & suauibus poculis, & cibis amariisque moleste ferre, & auerari; aures similes concinnis musicis frui, dissonis vocibus vexari; similes de visu, & reliquis sensibus, eorumque organis.

6. Nollem tamen solutionem à minus communi doctrina, & vulgari solum locutione fundata, quae ratio ad Scholasticum rigorem ducta est, pendere: maxime in praesenti, ubi de seruanda, vel eicienda ex demonstrationibus probatione res, & examen est; eademque de causa alias minus firmas aliorum solutiones omittit; illud tamen de hac doctrina obiter dixerim, cum in imperfectis animalculis, quorum animae diuisibiles sunt, neque est memoria deprehensa, eiusque abesse creditur, ut malis, ac vermiculis totam argumenti vim languere. Sed verò in istis, quae memoria obiectorum quavis parte, & organo sensus externi perceptorum gaudent (sunt anima diuisibilis, siue indiuisibilis physice sit) actiui imaginatiuam facultatem communem sensarum omnium obiectorum quasi iudicem, atque in eius organo appetitiuam residere; nusquam autem in quavis animalis organica parte; etsi harum sententiarum ad imaginatiuam, siue internum sensum animalem informandum, ac subinde appetitum motum, licet interna sensatione remotius, ordinandam, licet interna sensatione totius suppositi natura sua sunt. Neque enim partibus totius suppositi conferuandi, sed toti supposito, & toti & partium reuerentem cura naturalis debet incumbere: neque alia de causa communis internus sensus animalibus inditus est, qui plane, si quis particularis sensus, & iudicaturam

vt sic loquar, obiectorum propriorum facultatem & appetitum coniunctum in suo organo haberet, superfluum foret nec corporis illius republica commodum moderamen sortita esset; refugiente quavis animalis parte in grata sibi obiecta; prosequenteque, & amplectente sibi inuicem, quia de aliarum partium, aut totius commodis & conseruatione curaret. Vnde in quouis animali naturales essent naturalium appetitionum interfectione discordia, ex quo ad extremam, & vrgentissimam rationem in obiectum tactam constaret, cur totis supposito de scilicet natura sua naturalem appetitum deficere repugnet, et si singulis externorum sensuum partibus, & organis nec deficere appetitum repugnet, immo & de facto earum singulis deficiat.

CERTAMEN V.

In Deo ex intellectu volituum euidenti-
us adhuc, & irrefragabilius inferri.

TAmetsi ex illatione hac volitui, ex intellectu vniuersim demonstrata singulariter demonstrari intellectu Dei voluntas posset, atque euidenti ratione materia ex intellectu Dei eius volitui, seu voluntati demonstratur, vt docet Ruiz de Montoya citato loco ante appendicem obseruauit: etenim volitua, nec simul intellectu substantia imperfectior plane facitibus omnibus (etiam aduersariis) esset, quam intellectus, que secum traheret volituum facultatem, cui ex prædicto suo specifico conduceretur, & de qua diceretur ad conuertentiam. Atqui Deo debetur summè perfectum intellectum: ergo, quod conueniat essentia sua cum volituum ipsi, quod indefectibiliter, atque euidenter, & infallibiliter inferat, & cum ipso ad conuertentiam dicatur. Maior illa vt dixi omnium, etiam aduersariarum, est, & ostensa certam, 3. num. 7.

1. Etenim videre bonum, & conueniens sibi, nec posse illud appetere, & venari, si ab eis, si adit verò eo frui, & delectari; idque ex impotentia naturalis, ac defectu potestatis maximum naturæ illius malum est: siquidem idem malum natura sua haberet, quod excoctatum antiquis fuit grauissimum Tantali supplicium: videre autem malum imminens, & natura etiam sua non posse illud fugere, & aduersari summa est infelicitas: idque mali essentia sua habere, quod ex accidenti ferreis vinculis religatus rupi Prometheus apud pueras fabulas habuit. Atque cum boni desiderii appetitus, & possessio gaudium, & fructus; mali vero imminens auersio, & fuga absque volitua, seu appetente facultate; (cuius actus essentialiter sunt) omnino haberi nequeant; intellectum, quod volituum natura sua non esset vtrique malo natura sua subiaceret: quod quidem, vt de se patet, magna intellectu illius imperfectio, & doctissima est ac summè, & infinite perfecta substantia intellectu Dei vtrique remotissima.

2. Secundo probatur legitima hæc voluntatis Dei ex intellectu diuino ad voluntatem consequutio ab innumere obiectis, eorumque cum aliis naturaliter in Deo esse demonstratur, nec sola nobis fide contentam, tamen deficientissimam enim in creatura omnia dominium, & Principatus Dei supremum, ni eius intellectus secum voluntatem deseret, aboleretur: cum nec posset creaturis pro libito vti; neque rationalibus imperare. Si quidem absque voluntate libitum, neque imperium esse posset: auferretur item libertas eorum in voluntate sola propriè, & primariò resideret. Vnde & diuina de rebus prouidentia, quam rerum vniuersitas prædicat, periret: siquidem iuxta rationes à Deo cognitæ ab eo conueniens hæc, vel illa dispositio, & determinatio repugnet, item, neque præceptum vllum legemque ad rationales creaturas ferre posset, neque intimare: cum lex, & præcepta voluntate determinata superioris compleantur, intimatio verò dicat eius serui, ac præcepta voluntatis determinatæ reuelationemque ab eo noua & reimpugnatione voluntatis reuelandi fieri repugnat.

3. Inferitur insuper dum nullum cordis sui secretum reuelare creaturis rationalibus posse ob rationem proximam. Vnde nec posse præsentia, & præterita alias ignota, futura.

Christoph. de Ori. ga. de Deo Vno, Tomus II.

ve eisdem reuelare; cum tamen non ex sacra pagina tantum oppositum de facto contigisse certum sit: & ratione etiam naturali, ex qua à veritate indefectibili diuinationis seu reuelationis de futuris ad diuinitatis veritatem consequentiam tenere Tertullianus, atque ex communi sensu dictum illud fuit. *Annunciare quæ ventura sunt, & dicimus, quia Dei estis: vt contr. 2. d. 4. q. 3. referebamus, & (vt reliqua breuitatis causa præteream) supremi artificis prærogatiua deficiente cognoscitio practico (quod necessariò Artificis voluntatem concernit) omnino decisset, deficeret siquidem cognitio practica ad artificium, & artem necessaria; quia practica cognitio artis directiua essentialiter Artificis est ad opus ita exequendum, quod aliter, & absque illa male perageretur; in eo autem voluntas se conformandi cum exemplari, secundum quod exequi opus decernit, concernitur: ac insuper voluntas opus illud exequendi,*

QVÆSTIO III.

De iis, quæ diuinam præcedunt volitionem vniuersim.

SUPPONITVR diuinæ Voluntatis in actu primo (vt aiunt) hactenus statum actus existere: id quod expressius formalis quæ in diuina scriptura asseritur, vt vidimus q. 1. atque datis demonstrationibus q. 2. satis ostenditur vt proinde de eius existentia hic disputare opus non sit, immo verò otiosum, & inutile foret. Quare de iis, quæ eiusmodi actus præcedunt summam disputabimus, quia serè de omnibus disputatum est contr. 2. d. 2. cum de iis, quæ scientiam præcedunt disputemus: Tria sunt, de quibus disputari potest: an, & quomodo diuinam volitionem præcedant voluntas nimirum ipsa diuina, habitus, & volitum obiectum.

CERTAMEN I.

Præcedit voluntas diuinam volitionem:
secus habitus.

ET triplex quidem præcedentia, seu prioritas alicuius respectu alterius vniuersim examinari poterat: Prima durationis; secunda localis, quæ hic locum non habet in voluntate diuina, eiusque actibus, quoad intrinsecum supis, Deoque ipsi identificatis ex fide, & Theologis omnibus, etiam connotatoribus, pro decretorum Dei constitutione assignata. 3. verò prioritas est naturæ, quæ adhuc dupliciter dissectatur: Prima est imitativa per rationem, & purè metaphysicæ, quæ inter essentiam, & attributa omnia, quæ ipsam metaphysicè consequuntur, intercedit, vt vidimus contr. 1. & inter intellectum diuinum, & diuinam scientiam, vt ostendimus etiam contr. 2. d. 2. q. 4. cert. 2. n. 1. solum ergo de vera, ac non solum per rationem ficta, & imitativa præcedentia, & prioritate naturæ, vel quasi naturæ voluntatis diuine respectu sui actus dubitari in præsentiarum potest, cuius resolutioni iacta etiam, serè omnia fundamēta sunt contr. 4. & cert. 1. d. 2. n. 4.

2. Porro omnes opiniones, quas ea contr. 2. & 3. de præcedentia & actiuitate physica intellectus diuini respectu suæ scientiæ reiecit, referri hic possent, ex quippe maioris omnes adhuc verisimilitudinis specie in voluntate diuina, eiusque actibus suaderi posse videbuntur. Quare prima sententia hac in re sit, dati in Dei voluntate physicam absolute talem formalem actiuitatem respectu suorum actuum vniuersim; quare, & physicam præcedentiam. Huius sententiæ Author non extat. Alesius cum aliis citatis q. 3. cert. 1. n. 3. realem formalem ex natura rei actiuitatem, & prioritatem voluntati diuinæ asseruit. Secunda sententia similem actiuitatem, & prioritatem realem virtutalem voluntati diuinæ respectu suorum actuum attribuit, etiam necessariorū, vt vidimus in simili de intellectu diuino respectu suæ scientiæ eodem certamine, quod asserunt non eodem modo explicatur ab omnibus eius Doctoribus.